

1569 20. Marts 1893: 1. Beh. af Forstl. t. Bess. ang. en Overensk. mell. Staten og Rbhvn. 1570

ikke kunde erklære det for umuligt at lade Hospitalet blive, hvor det er, og ombygge det der og derved naa Formaålet, saa vilde dog denne Maade at realisere det Formaal paa, koste saa meget og have andre saa betydelige Vanskeligheder i Følge, at man enstemmig til Slut i Kommissionen havde ment at maatte opgive denne Tanke og vende tilbage til Tanken om at flytte Frederiks Hospital ud paa Fællederne. — Just ikke med den samme Grad af Nødvendighed, men dog med en høj Grad af Vanskelighed var man kommen til et lignende Resultat for de militære Etablissemeters Bedkommende. Under disse Omstændigheder forenedes Kommissionen derfor om at anbefale paa ny at søge en Overenskomst mellem Staten og Kommunen angaaende Fællederne til Afløsning eller Opløsning af det bestaaende Rettsforhold. Til denne Overenskomst affattede man et Udkast i Kommissionen. Det afveg jo i flere Henseender, i flere vigtige Henseender, fra den ældre Overenskomst, idet det jo i Hovedsagen indskrænkedes sig til en Opløsning af Rettsforholdet paa den Maade, at visse Dele af Fællederne bleve Kommunens Ejendom, og andre Dele af Fællederne bleve Statens Ejendom, i et Forhold, der, skønt Arealerne ikke vare vurderede, hvilket, som det udtaltes, egentlig ikke kunde ske med nogen Sikkerhed, dog stønsmæssig maatte siges at stille de to Parter lige. Dette Forslag til en Overenskomst blev derefter af Regeringen, som mente, at der fra Statens Side ikke var noget at indvende mod det, forelagt Kommunalbestyrelsen og tiltraadt af den, saaledes at Forslaget kunde forelægges Rigsdagen i den af Kommissionen indstillede Skikkelse. Forslaget blev da fremsat i det andet Ting, hvor man fra alle Sider forenedes sig om at erkende, at Grundtanken i Overenskomsten, saaledes som den var forelagt, var rigtig og heldig, men Flertallet i det nedsatte Udvalg og Tinget derefter mente dog, at der burde foretages visse Forandringer. Disse Forandringer i Overenskomsten bestod væsentlig deri, at man for det første udslettede alle de Punkter i det forelagte Forslag, der hentydede til bestemte Anvendelser af de Staten overladede Terrainer og henviste ganske i Almindelighed til deres Anvendelse i Statsøjemed, selvfølgelig for

at holde Rigsdagen friere i dens eventuelle Beslutninger med Hensyn til de Forslag, som senere skulle bygge paa Overenskomsten. Dernæst blev der foretaget Forandring paa følgende vigtigere Punkt. Forslaget havde, som det var forelagt, den Ejendommelighed, at medens Kommunen fik de Terrainer, hvortil den skulde have Ejendomsret, overladede til fri Ejendom, blev med Undtagelse af to Terrainer paa Øster- og Vesterfælled det øvrige Areal, der blev overladt Staten, haandlagt saaledes, at der ikke fra Statens Side kunde disponeres over det paa anden Maade end til Bygninger i Statsøjemed, en Servitut, som i Overenskomsten ikke var begrænset i Tid. Fra Regeringens Side havde man ikke ment, at der for Staten vilde være nogen Betænkelse ved at gaa ind paa denne ubegrænsede Servitut, fordi der faktisk ingen Sandsynlighed var for, at Staten nogensinde skulde ønske at benytte disse Terrainer i andre Øjemed end til Bygninger med Statsformaal og militære Øvelsespladser. Men i Folketinget mente man, at man ikke fra Statens Side burde gaa ind paa Overenskomsten, uden at der indførtes en Begrænsning for Servitutten, en Begrænsning, som man for de fleste Terrainer satte til 35 Aar, medens den med Hensyn til Kristianshavns Fælled blev ubestemt, dog saaledes, at Servitutten der skulde bortfalde, saa snart den Demarkationsservitut, som nu paahviler Terraineret paa Grund af Volden, ophører. Man mente imidlertid tillige i Folketinget, at ved denne Begrænsning vilde væsentlige Formaal, som Kommunen maatte ønske opfyldte, og af Hensyn til hvilke den havde ønsket Servitutten paalagt, kunne blive umuliggjorte, og da navnlig det Ønske at holde Friluftsterrainer aabne, idet den hele Byggeplan, som Kommunen vilde komme til at lægge, var og maatte være afhængig af, at der var visse fri, ubebyggede Pladser, hvorigennem Byen saa at sige kunde aande. Dette kunde umuliggøres af Staten, naar den efter 35 Aars Forløb kunde ganske frit disponere over og sælge til privat Byggelse disse Stykker af Fællederne. Det er derfor, at man med Hensyn til alle de Stykker af Fællederne, der ikke allerede ved den oprindelige Overenskomst vare overdragne Staten til fri Ejendom — med Undtagelse af Kristianshavns Fælled,